

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Pivovarský holding, a. s.**, se sídlem Ostrava, Gorkého 3037/2, zastoupený JUDr. Vladimírem Jirouskem, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Preslova 361/9, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, ze dne 2. 12. 2011, č. j. 12755/11-1400-701836,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 2. 12. 2011, č. j. 12755/11-1400-701836, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 712,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vladimíra Jirouska, advokáta se sídlem Ostrava - Moravská Ostrava, Preslova 361/9.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí žalovaného č. j. 12755/11-1400-701836 ze dne 2. 12. 2011, kterým bylo dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně, č. j. 64518/11/303961709098 ze dne 8. 3. 2011.

Působnost orgánu rozhodujícího o žalobcově odvolání přešla v průběhu řízení před zdejším soudem s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, které se tak podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stalo žalovaným.

I. Podstata věci

Finanční ředitelství v Brně v napadeném rozhodnutí dospělo ke stejnému závěru jako Finanční úřad ve Zlíně (dále jen „správce daně“), který svým rozhodnutím, konkrétně platebním výměrem ze dne 8. 3. 2011, č. j. 64518/11/303961709098 (dále jen „platební výměr“), vyměřil daňovému subjektu daň z převodu nemovitostí ve výši 2 266 695,- Kč.

Předmětem daně byla administrativní budova č. p. 360 na pozemku p. č. 879 a pozemek – zastavěná plocha a nádvoří p. č. 879 o výměře 1 305 m² v k. ú. Příluky u Zlína. Kupní cena předmětných nemovitostí byla sjednána ve výši 40 500 000,- Kč za budovu a ve výši 1 000 000,- Kč za pozemek.

Žalobce v daňovém přiznání uvedl daň z převodu nemovitosti v celkové výši 2 035 575,-Kč, kterou vypočetl z ceny nemovitostí stanovené znaleckým posudkem. S ohledem na pochybnosti správce daně o správnosti předloženého znaleckého posudku byl vypracován zaměstnancem správce daně kontrolní posudek, který stanovil zjištěnou cenu převáděných nemovitostí vyšší (75 556 450,-Kč), než znalecký posudek předložený žalobcem, neboť dovedl, že při ocenění nemovitostí výnosovou metodou musí být součástí nájemného i daň z přidané hodnoty. Na základě této ceny pak správce daně vyměřil žalobci daň. Rozdíl mezi daní tvrzenou v daňovém přiznání a daní stanovenou v platebním výměru činil 231 120,- Kč.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce předně namítá, že se žalovaný nedostatečně zabýval důvody, které byly žalobcem uplatněny v podaném odvolání.

Žalobce napadá stanovení ceny nemovitostí pro účely daně z převodu nemovitostí za použití tzv. výnosové metody dle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o oceňování majetku“). Konkrétně, zda jedním z parametrů pro výpočet ceny nemovitosti má být i daň z přidaného hodnoty v případě, že je pronajímatel plátcem této daně.

Podle žalobce nájem obecně nepodléhá dani z přidané hodnoty. Pokud pronajímatel coby plátce pronajme rovněž plátcí svoji nemovitost, je pak na úvaze pronajímatele, zda nájemné bude touto daní zatěžovat či nikoliv.

Cena nemovitosti byla stanovena podle žalobce znaleckým posudkem na základě výnosů z nájemného bez DPH, tedy z částek, které jsou skutečným příjmem plátce daně z přidané hodnoty. Žalobce ve své argumentaci poukazuje na to, že oba přizvaní znalci vycházeli z toho, že výnosem je pouze příjem pronajímatele a nikoliv ještě daň z přidané hodnoty. Jedině takový postup shledává žalobce v souladu s oceňovacími předpisy. Žalovaný však takto nepostupoval. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že cena zjištěná v souladu s oceňovacími předpisy je chápána i s daní z přidané hodnoty. Žalobce namítá, že odkazy v napadeném rozhodnutí na příslušná ustanovení, konkrétně na § 36 odst. 7, 8 a § 36a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), jsou nelogické, neboť nemají žádnou souvislost se zákonem č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o trojí dani“). Žalobce odkazuje na závěr koordinačního výboru Komory daňových poradců z roku 2002, kde je pro účely zjištění základu daně z převodu nemovitostí cena nemovitosti stanovena bez daně z přidané hodnoty. Stejný závěr je podle žalobce obsažen i v metodikách vydávaných Ministerstvem financí, dnes Generálním finančním ředitelstvím (například „Pokyny řady D“).

Žalobce rovněž napadá tzv. kontrolní posudek zpracovaný v posuzovaném případě správcem daně. Podle žalobce z kontextu zákonné úpravy vyplývá, že cena musí být stanovena znaleckým posudkem, což kontrolní posudek není.

Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný předně uvádí, že nemohl uznat znalecký posudek předložený žalobcem kvůli závažným nedostatkům, které ve svém vyjádření k žalobě podrobně rozebral. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že cena znalcem byla stanovena až na třetí pokus, ačkoliv rozhodné informace a údaje měl znalec již od počátku.

Ke stanovení ceny nemovitosti prostřednictvím výnosové metody žalovaný uvádí, že podle vyhlášky č. 3/2008 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „oceňovací vyhláška“), je třeba se při výpočtu zjištěné ceny co nejvíce přiblížit ceně sjednané. V daném případě měla být předmětná nemovitost oceněna nejen prostřednictvím výnosové metody, ale kombinací nákladového a výnosového způsobu.

Žalovaný dále uvádí, že cena zjištěná i cena obvyklá dle § 2 zákona o oceňování majetku je chápána v úrovni s daní z přidané hodnoty. I nájemné je tak podle žalovaného chápáno v úrovni s daní z přidané hodnoty.

Podle žalovaného je tak Stanovisko Ministerstva financí České republiky – výměr č. V1/2002 nepoužitelné, neboť se týká regulovaných cen a jejich použití jen v určitých případech. Naopak komplexní úprava je podle žalovaného obsažena v metodice Generálního finančního ředitelství č. j. 30690/11-3320-207910 ze dne 12.10.2011.

Žalovaný z výše uvedených důvodů navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jak byly žalobcem uplatněny (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka, zda se do ceny nemovitosti zjištěné dle zákona o oceňování majetku měla zahrnout i daň z přidané hodnoty z nájemného či nikoli.

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Soud se tak zabýval nejprve touto námitkou.

Žalobce ve svém odvolání (v jeho doplnění ze dne 9. 5. 2011) mj. poukazoval na čtyři otázky, které rozhodnutí správce daně zpochybňovaly. Tyto otázky, které se týkaly zejména vztahu zákona o dani z přidané hodnoty a zákona o trojí dani, žalobce koncipoval následovně: „*Pokud správce daně setrvá na svém původním názoru, žádáme, aby se výslovně vyrovnal s následujícími otázkami:1) Z jakého důvodu*

správce daně vycházel ze zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, když napadený platební výměr se týká vyměřování daně z převodu nemovitostí podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, jak sám správce daně uvádí ve výrokové části k rozhodnutí? 2) Kde je v zákoně č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, uvedeno, že při vyměřování daně z převodu nemovitostí podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, lze užít zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty? 3) Jakým zákonným způsobem je dodržena definice výnosové hodnoty nemovitosti, kdy tato součtem diskontovaných (odúročených) předpokládaných čistých výnosů z jejího pronájmu? Čistými výnosy je rozuměn zisk z nájmu před zdaněním a z toho jednoznačně plyne, že DPH součástí zisku z nájmu není. 4) Kde je v zákoně č. 151/1997 Sb., resp. ve vyhláškách k tomuto zákonu řečeno, že součástí výše obvyklého nájemného je daň z přidané hodnoty, že má být jeho součástí a pokud jeho součástí není, musí být obvyklé nájemné o DPH povýšeno?“

Z uvedených otázek, které předestřel žalobce v podaném odvolání, plyne, že žalobce neporozuměl, na základě čeho správce daně aplikoval zákon o dani z přidané hodnoty na stanovení daně podle zákona o trojí dani. Žalobce argumentoval, proč jsou podle jeho názoru odkazy na zákon o dani z přidané hodnoty nepřipadné.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjadřuje k ocenění nemovitosti (na stranách 4 až 6 napadeného rozhodnutí). Ke vztahu výše uvedených právních předpisů a k připočítání DPH k nájemnému však na straně 6 napadeného rozhodnutí uvádí toliko následující: „S ohledem na skutečnost, že cena zjištěná v souladu s oceňovacími předpisy, jakož i cena obvyklá (viz § 2 odst. 1 zákona o oceňování majetku), je chápána v úrovni s daní z přidané hodnoty, je nesporné, že data vstupující do výpočtu výše uvedených cen jsou rovněž včetně daně z přidané hodnoty, tedy i včetně nájemného.“ Žalovaný tento názor podpořil odkazem na znění jednotlivých ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty. Konkrétně se jednalo o § 36 odst. 7 a 8 a § 36a odst. 1 tohoto zákona.

Ustanovení § 36 zákona o dani z přidané hodnoty je nazváno „Základ daně“ a § 36a je nazváno „Základ daně ve zvláštních případech“.

Podle § 36 odst. 7 zákona o dani z přidané hodnoty pokud se za uskutečněná plnění stanoví celková cena nebo hodnota, která zahrnuje dodání zboží, převod nemovitosti nebo poskytnutí služby s různými sazbami daně, popřípadě osvobozená od daně, základ daně se pro jednotlivá zdanitelná plnění stanoví v poměrné výši odpovídající poměru cen zjištěných podle zvláštního právního předpisu jednotlivých plnění k celkovému součtu těchto zjištěných cen. Tato celková cena nebo hodnota se považuje za částku obsahující daň. V případě, že je podle § 36 odst. 8 tohoto zákona při oceňování majetku vyžadován posudek více znalců, použije se pro zjištění poměru cen cena z posudku, v němž je cena nejvyšší, která se považuje za cenu obsahující daň.

Podle § 36a odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je základem daně cena obvyklá bez daně, zjištěná k datu uskutečnění zdanitelného plnění, je-li zdanitelné plnění uskutečněno pro osobu uvedenou v odstavci 3 a je-li úplata za zdanitelné plnění a) nižší než cena obvyklá a osoba, pro kterou bylo zdanitelné plnění uskutečněno, nemá nárok na odpočet daně nebo nemá nárok na odpočet daně v plné výši, nebo b) vyšší než cena obvyklá a plátce, který uskutečnil zdanitelné plnění, je povinen krátit nárok na odpočet daně podle § 76 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

Citovaná ustanovení se vztahují ke stanovení základu daně z přidané hodnoty, nikoliv daně z převodu nemovitostí. Podle názoru soudu přitom z uvedených ustanovení tak, jak na ně žalovaný poukázal v napadeném rozhodnutí, není seznatelný vztah obou právních předpisů (zákona o dani z přidané hodnoty a zákona o trojí dani). Není tedy zřejmé, z jakého důvodu by se mělo ustanovení o základu daně z přidané hodnoty aplikovat na základ daně z převodu nemovitostí. Rovněž z uvedených citací nijak neplyne, proč by měla být součástí nájemného při ocenění nemovitostí výnosovou metodou i daň z přidané hodnoty.

Náležitosti odůvodnění stanovuje správní řád v § 68 odst. 3 následovně: V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, uvedl, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí“ (shodně viz například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, dostupné na www.nssoud.cz).

Odůvodnění tvoří jednu z nejdůležitějších částí rozhodnutí a osvětluje účastníkům důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí. U druhostupňových rozhodnutí je nutné odůvodnění navíc „přizpůsobit“ námitkám odvolatelů a ke každé námitce se vyjádřit. V opačném případě je takové rozhodnutí zpravidla nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V daném případě, kdy byl žalovaným stanoven odlišný základ daně (a daň), bylo třeba, aby odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vysvětlovalo, proč

žalovaný neshledal zákonný základ daně a daň, jak jej tvrdil žalobce v daňovém přiznání. Jak již uvedl zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. 30 Ca 23/2004, „*Jestliže správce daně stanovil vyšší základ daně než uváděl daňový subjekt v daňovém přiznání, je jeho povinností tento svůj závěr přezkoumatelným způsobem zdůvodnit.*“

Žalovaný tak měl v napadeném rozhodnutí srozumitelně vyložit, z jakého důvodu je třeba při stanovení ceny nemovitostí výnosovou metodou započítávat k nájemnému i daň z přidané hodnoty. Tím spíše, pokud žalobce jednoznačně v podaném odvolání formuloval konkrétní pochybnosti a otázky, které zákonnost a přesvědčivost prvostupňového rozhodnutí zpochybňovaly. Z argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí však nic takového nevyplývá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice odkazuje na ustanovení, která se týkají obvyklé ceny nemovitosti, ovšem pro účely stanovení základu daně pro daň z přidané hodnoty, aniž by z rozhodnutí plynulo, z jakého důvodu je třeba tato ustanovení aplikovat i na daň z převodu nemovitostí. Soud tak souhlasí se žalobcem, že z těchto odkazů není zřejmý vztah zákona o dani z přidané hodnoty a zákona o trojí dani, ačkoli žalobce souvislost těchto zákonů a použití zákona o dani z přidané hodnoty na danou věc v podaném odvolání zpochybňoval, a to hned několika námitkami.

Je tak třeba uzavřít, že žalovaný ve svém rozhodnutí zcela pominul námitky žalobce uvedené v odvolání, na základě nichž měl žalovaný objasnit, z jakého důvodu je pro stanovení základu daně z převodu nemovitostí třeba použít zákon o dani z přidané hodnoty. Tímto postupem, konkrétně nevypořádáním se s námitkami odvolání, žalovaný zatížil svoje rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti. Je totiž povinností odvolacího správního orgánu, přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi. Nevypořádá-li se odvolací správní orgán se všemi důvody uvedenými v odvolání žalobce, soud takové rozhodnutí zruší pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 7 Afs 116/2009, dostupný na www.nssoud.cz).

V daném případě se přitom nejedná o dílčí nedostatek odůvodnění, nýbrž o nevypořádání se s klíčovou otázkou daného řízení. Žalovaný odůvodnil použití zákona o dani z přidané hodnoty toliko tím, že „cena zjištěná je chápána v rovině s daní z přidané hodnoty“ a odkazem na ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty, která se týkají zjištění ceny pro účely této daně a nijak se výslovně nedotýkají zjištění ceny dle zákona o trojí dani, a to přesto že žalobce aplikaci zákona o dani z přidané hodnoty opakovaně zpochybňoval. Z uvedeného plyne, že popsany nedostatek brání soudu přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť není zřejmé, na základě čeho žalovaný postupoval tak, jak postupoval. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné a soud se tak nemůže zabývat hmotněprávní argumentací vztahující se k otázce započítání daně z přidané hodnoty.

Shledaná nepřezkoumatelnost přitom nebrání tomu, aby se soud zabýval tím, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud základ daně a daň nestanovil na základě znaleckého posudku, ale na základě kontrolního posudku, zpracovaného zaměstnancem správce daně.

Základem daně je dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o trojí dani cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu (zákona o oceňování majetku), platná v den nabytí nemovitosti, a to i v případě, je-li cena nemovitosti sjednaná dohodou nižší než cena zjištěná; rozdíl cen nepodléhá dani darovací. Je-li však cena sjednaná vyšší než cena zjištěná, je základem daně cena sjednaná.

Dle § 2 odst. 1 zákona o oceňování majetku se majetek a služba oceňují obvyklou cenou, pokud tento zákon nestanoví jiný způsob oceňování. Obvyklou cenou se pro účely tohoto zákona rozumí cena, která by byla dosažena při prodejích stejného, popřípadě obdobného majetku nebo při poskytování stejné nebo obdobné služby v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění. Přitom se zvažují všechny okolnosti, které mají na cenu vliv, avšak do její výše se nepromítají vlivy mimořádných okolností trhu, osobních poměrů prodávajícího nebo kupujícího ani vliv zvláštní obliby. Mimořádnými okolnostmi trhu se rozumějí například stav tísně prodávajícího nebo kupujícího, důsledky přírodních či jiných kalamit. Osobními poměry se rozumějí zejména vztahy majetkové, rodinné nebo jiné osobní vztahy mezi prodávajícím a kupujícím. Zvláštní oblibou se rozumí zvláštní hodnota přikládána majetku nebo službě vyplývající z osobního vztahu k nim.

Zákon o trojí dani v § 21 ukládá účastníkovi při podání daňového přiznání předložení znaleckého posudku. Tomuto ustanovení však nelze rozumět tak, že stejnou povinnost má správce daně, posuzuje-li správnost základu daně uvedeného v daňovém přiznání. Správce daně při stanovení základu daně ze znaleckého posudku předloženého daňovým subjektem vychází, nicméně výsledek znaleckého posudku, tedy hodnotu základu daně, bez dalšího přijmout nemusí. V případě, že správce daně při ověřování správnosti tvrzeného základu daně získá o této správnosti pochyby, je oprávněn pro účely řádného stanovení daně podle zákona o oceňování majetku zjistit cenu převáděných nemovitostí. K vyhotovení tzv. kontrolního posudku má správce daně podle názoru soudu dostatečné oprávnění, schopnosti i znalosti, neboť je správním orgánem, který odpovídá za správné stanovení daní. Za situace, kdy zákon výslovně neukládá povinnost nechat vyhotovit znalecký posudek, je zcela postačující, aby cenu převáděných nemovitostí zjistil přímo správce daně. Není tedy třeba, aby správce daně jmenoval znalce, který by obvyklou cenu převáděných nemovitostí stanovil znaleckým posudkem. Takový postup by byl navíc značně nepraktický a nákladný.

Soud tak uzavírá, že správce daně má při stanovení základu daně ze znaleckého posudku vycházet a považovat ho za jeden z podkladů pro své rozhodování, nelze však

souhlasit s tím, že tento znalecký posudek je třeba zcela respektovat a že závěry v něm obsažené lze vyvrátit toliko jiným znaleckým posudkem. Naopak je to správce daně, který má dostatečné znalosti a schopnosti k tomu, aby v souladu s § 10 odst. 1 písm. a) zákona o trojí dani zjistil cenu převáděných nemovitostí podle zákona o oceňování majetku a stanovil tak základ daně z převodu nemovitostí.

V. Závěr

Soud tedy dospěl k závěru, že správce daně byl sice oprávněn při stanovení základu daně postupovat podle svého kontrolního posudku, nicméně žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně neosvětlil, z jakého důvodu pro určování základu daně z převodu nemovitostí využívá zákonná ustanovení týkající se základu daně z přidané hodnoty a při stanovení ceny nemovitostí výnosovou metodou započítává k nájemnému i daň z přidané hodnoty, přestože tuto otázku žalobce v odvolání zpochybnil.

Soud tak napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V novém řízení je tedy žalovaný povinen řádně vypořádat veškeré odvolací námitky a přezkoumatelným způsobem svoje rozhodnutí odůvodnit.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl proti žalovanému ve věci úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek (3 000,- Kč) a za právní zastoupení (tři úkony právní služby po 2 100,- Kč podle § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu – převzetí věci a příprava zastoupení a podání žaloby a repliky – společně se třemi režijními paušály po 300,- Kč, tedy 7 200,- Kč). Vzhledem k tomu, že je advokát plátcem DPH, byla částka za odměnu a náhrady navýšena o DPH. Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit 11 712,- Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Žalovaný úspěšný nebyl, a proto nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24.4.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová